

medens vi kunne skifte Forsvarssystem, gaar over fra den staaende Hær til Folkevæbning og tilbage til den staaende Hær, flere Gange, vil i samme Tid det ubevægelige, faste Forsvar ikke kunne skifte, og derfor anser jeg det Forslag, som foreligger, for at være fra dette Synspunkt det vigtigste. Om dette gjælder det da navnlig, at man skal begynde rigtigt, thi man er i Fortsættelsen i overordentlig høi Grad afhængig af Begyndelsen. Det gjælder om at begynde fra Grunden, og det kommer ved denne Leilighed maaste meget an paa at bygge det først, som men i Virkeligheden vil bruge sidst. Den ærede Krigsminister har ogsaa, da han forelagde dette Forslag, talt om, hvad der var det „mest Paatrængende“. Ja, kunde vi blive enige om, hvad der er det mest Paatrængende, og saa finde et godt Grundlag, tror jeg, at der vilde være vundet Alt, hvad man kan ønske sig for en længere Fremtid. Naar jeg dernæst skal indlede mig paa en nærmere Kritik af det foreliggende Lovforslag, da beder jeg den høitærede Minister være forsikket om, at, om der end kunde falde Bemærkninger, der maatte kunde synes noget stærke, ere de dog kun dikterede af den samme Jølelse, som jeg er overbevist om gjennemtrænger den ærede Minister, nemlig at vi ville gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at klare vore Anskuelser gjensidigt, saa at det virkelig en Gang kan blive lyst, og vi kunne se, paa hvilken Grund vi kunne bygge vort Forsvar. Jeg skal da allerførst, idet jeg tager den høitærede Ministers Forslag i Haanden, gjøre opmærksom paa, at naar det allerede i den 1ste Paragraf hedder, at det er „Landets“ Befæstningsvæsen, det gjælder om, har jeg i høit Eilfælde følt mig noget skuffet derved, idet det forekommer mig, at Ordet „Landet“ ikke er nysigtigt; hvis det havde heddet „Dernes“ Befæstningsvæsen, tror jeg snarere, at det havde svaret til Virkeligheden. Der falbt under Finantslovens første Behandling en Ytring fra den høitærede Minister, som jeg er vis paa, fandt Gjenklang her i Thinget, og det var de Ord, at vi skulde „søge at holde fast Jod saavel i Sylland som paa Fyn“, men jeg kan ikke i dette Forslag finde Noget, hvorved et eneste Punkt i Sylland foreslaas befættet. Der forlanges til Befæstningerne ved Kjøbenhavn, hvortil jeg ogsaa nærmest maa henregne Suppleringen af Torpedomateriellet, over 12 Millioner Kroner, og til Anlegene ved Store- og Lille-Belt, der kun tilbels vedrøre Sylland, over 4 Millioner Kroner. Jeg tror virkelig, at man ikke bør undlade at sikre sig snarest muligt i det Mindste eet eneste Punkt i Sylland, hvortil man foresøgig kunde ty under et pludseligt Overfald. Jeg vil ligesaa lidt som min ærede Nabo her tilhøire (Bojzen) have, at vi skulle basere vort Forsvar paa et fjendeligt Forhold til Lybfland, men naar vi tale om Syllands Forsvar, maa vi virkelig indrømme, at det er

Syd fra, at Fjenden vil komme, og vi vide jo, med hvilken Voldsomhed de nuværende Krige føres, vi vide, hvorledes man samler sin hele Kraft i Stilhed og holder sig saa skjult og ubemærket saa længe, som man kan, det er ligesom Noddyret, der samler sig for paa een gang med et Spring at styrte sig løs paa sit Bytte. Hvis vi ikke en gang have eet eneste fast Punkt i Sylland, er det høist rimeligt, at Sylland under en pludselig udbrydende Krig meget hurtigt vil blive oversvømmet. Alt, hvad der er Statens Giendom, de offentlige Kasser, Jernbanemateriellet osv. vil da meget let kunne tages som god Prise. Et saadant befættet Punkt maa efter min Mening ligge tilstrækkeligt langt tilbage, det maa ligge bag ved den eneste Linie, vi i Grunden have, nemlig Limfjordslinien, og det maa have en Forbindelse til Sø. Jeg kan ikke tro, der kan findes noget andet fornuftigt Punkt end Frederikshavn, som jeg naturligvis ikke ønsker at opstille som en stor og stærk Fæstning, men — hvad jeg vil kalde — som et Kastel for Sylland. — Naar jeg dernæst gaar over til en fort Sammenligning mellem den nuværende Krigsministers Plan og den forrige Krigsministers Plan i alle Henseender, maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan finde nogen stor og væsentlig Forskjel imellem dem. Det er omtrent de samme Ting, der ere stillede op, men næsten i aldeles modsat Orden; Summen er imidlertid bleven noget større paa det nu forelagte Forslag end paa det forrige. Der er kun nogle faa Punkter, som fandtes paa den forrige, som ikke findes paa denne; til enkelte af dem vil jeg maatte senere komme tilbage. Jeg skal foresøgig bemærke, at naar Hvidsøholm var medtaget i den forrige Plan, var det vistnok rigtigt, fordi vi der havde et godt Retraitepunkt for en Styrke paa Fyn; men de Befæstninger, der foreses der, ville meget hurtigt kunne tilveiebringes ved en udbrydende Krig. Dette skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. Derimod forekommer det mig at være en Feil ved det foreliggende Forslag, at der ikke er tænkt paa det mest strategiske Punkt i hele Danmark, ja maaste det mest strategiske Punkt i hele Nordeuropa, og det er ved Helsingør. — Naar vi ville søge at finde det Grundlag, hvorpaa vi skulle bygge vort Forsvar, tror jeg, at vi lettest ville komme dertil ved at kaste et Blik paa Korset og se paa Danmarks Beliggenhed. Det, der gjør, at Danmark egentlig har nogen Betydning i militær Henseende, er uden Tvivl de tre Havarme, som dele Danmark forinden. Jeg tror ogsaa, man pleier at mene, at de tre Søer, som Danmark fører i sit Skjold, er ete Villedde paa Sundet og Belterne. I den Henseende tror jeg, at man med Hensyn til vort Forsvar kan sige, at man har et godt Grundlag; det har ligesom et naturligt Centrum i Store Belt; hvad enten Front skal gjøres mod Nord eller Syd, bliver Forholdet det samme. Der er imidlertid en væsentlig Ting, som